

Arrest

nr. 236 798 van 12 juni 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. LEENDERS
Elfde Novemberwal 16
3700 TONGEREN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Hondurese nationaliteit te zijn, op 28 januari 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 19 december 2019 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 januari 2020 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die *loco* advocaat P. LEENDERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Hondurese nationaliteit te zijn, meldt zich op 3 januari 2018 aan bij de gemeente.

Op 22 januari 2018 wordt aan verzoekster een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 214 292 van 19 december 2018 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 13 maart 2018 wordt aan verzoekster een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Op 16 maart 2018 wordt aan verzoekster een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Op 16 maart 2018 wordt aan verzoekster ook een inreisverbod gegeven met een duur van twee jaar (bijlage 13sexies).

Op 23 maart 2018 doet de Belgische partner van verzoekster een huwelijksaangifte bij de gemeente.

Op 28 maart 2018 wordt verzoekster gerepatriëerd.

Op 10 april 2018 wordt een onderzoek schijnhuwelijk gestart en op 26 juli 2018 geeft de procureur des Konings een negatief advies inzake het voorgenomen huwelijk van verzoekster en haar Belgische partner.

Op 18 augustus 2018 treden verzoekster en haar Belgische partner in het huwelijk in Honduras.

Op 7 juli 2019 dient verzoekster bij de Belgische diplomatieke post in Honduras een visumaanvraag gezinshereniging in.

Op 19 december 2019 wordt deze visumaanvraag geweigerd. Dit is de bestreden beslissing:

“Commentaar:

Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 40 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Op 04/07/2019 werd via de Belgische diplomatieke post in Panama een visumaanvraag gezinshereniging ingediend op naam van M. G. S. P., geboren op (...)1999, van Hondurese nationaliteit, om haar echtgenoot in België, M. M., geboren op (...)1991, van Belgische nationaliteit, te vervoegen.

Ter staving van deze visumaanvraag werd een huwelijksakte voorgelegd, waaruit blijkt dat betrokkenen op 18/08/2018 in Honduras in het huwelijk getreden zijn.

Als bewijs van dit huwelijk werd een huwelijksakte overgemaakt, opgesteld te Honduras op 18/08/2018. Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België erkend wordt zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, waarbij in het bijzonder rekening wordt gehouden met de artikels 18 en 21.

Overwegende dat artikel 18 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht de wetsontduiking bedoelt, die het mogelijk maakt om geen rekening te houden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht.

Overwegende dat M. G. S. P. en M. M. zich in de echt hebben laten verbinden met als enig doel te ontsnappen aan de toepassing van het door het Wetboek van Internationaal Privaatrecht aangewezen recht, in dit geval het Belgisch Recht.

Overwegende dat dit aangetoond wordt door de volgende feiten:

- Mevrouw is op 06/10/2017 het Schengengebied in gereisd. Zij meldde zich op 03/01/2018 aan in Diepenbeek en kreeg op 22/01/2018 een bevel om het grondgebied te verlaten. Op 20/02/2018 diende ze hiertegen een beroep in bij de RvV. Bij het indienen van haar aankomstverklaring op 03/01/2018 was zij vergezeld van mijnheer die beweerde haar vriend te zijn. Hij wou haar absoluut hier houden. Enkele dagen later kwam hij informeren welke stukken nodig zijn voor een huwelijk, dit op aanraden van een advocaat.

- De heer M. M. en mevrouw M. G. S. P. dienen een aangifte van huwelijk in voor de Ambtenaar van Burgerlijke Stand te Diepenbaak. De documenten die mevrouw voorlegde voor het huwelijksdossier, werden afgeleverd in februari en maart 2018.

- Naar aanleiding van deze huwelijksaangifte wint de ambtenaar van burgerlijke stand te Hasselt het advies in van het Parket.

- Op 26/07/2018 adviseert het Parket van de Procureur des Konings te Hasselt negatief ten aanzien van de huwelijksvoltrekking.

- Uit het gevoerde politieonderzoek en het negatief advies van het Parket Hasselt is immers het volgende gebleken:

- Zeer snelle gang van zaken: Uit het interview afgenomen van mijnheer door de diensten van de burgerlijke stand blijkt dat betrokkenen elkaar leerden kennen in een danscafé in Madrid, waar mijnheer op vakantie was, in oktober 2017. Op 03/01/2018 kwam mevrouw reeds op het adres van mijnheer wonen.

- Duidelijke intentie om het verblijf van mevrouw in het Rijk te bestendigen: Mevrouw heeft geen visumplicht, maar is beperkt in verblijf (90 dagen binnen een periode van 180 dagen). Mevrouw is op 06/10/2017 het Schengengebied in gereisd. Zij meldde zich op 03/01/2018 aan in Diepenbeek en kreeg op 22/01/2018 een bevel om het grondgebied te verlaten. Op 20/02/2018 diende ze hiertegen een beroep in bij de RvV. Bij het indienen van haar aankomstverklaring op 03/01/2018 was zij vergezeld van mijnheer die beweerde haar vriend te zijn. Hij wou haar absoluut hier houden. Enkele dagen later kwam hij informeren welke stukken nodig zijn voor een huwelijk, dit op aanraden van een advocaat. De documenten die mevrouw voorlegde voor het huwelijksdossier, werden afgeleverd in februari en maart 2018. Op 13/03/2018 werd mevrouw weerhouden met het oog op verwijdering aangezien zij geen gevolg had gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Op 28/03/2018 werd zij gerepatriëerd naar Honduras. Mijnheer meldde aan de burgerlijke stand dat, indien hij hier niet kon trouwen, hij het zou proberen in het buitenland.

- Geen medewerking: Mijnheer verklaarde telefonisch dat hij geen verklaring wenste af te leggen bij de lokale politie in het kader van dit onderzoek. Volgens hem "heeft het toch geen zin meer" aangezien mevrouw van het grondgebied verwijderd werd. Hij ging niet in op de schriftelijke uitnodiging om ten burele zijn verklaring af te leggen. Dit illustreert duidelijk dat de huwelijksakte enkel en alleen doel had om het verblijf van mevrouw te kunnen bestendigen. Mijnheer vindt het blijkbaar niet nodig om aan de bevoegde overheden enige elementen mede te delen die kunnen aantonen dat zijn voornemen om in het huwelijk te treden meer is dan een poging om, in het beste geval, een vakantieliefde te laten voortduren.

De Ambtenaar van Burgerlijke Stand te Diepenbeek weigerde het huwelijk te voltrekken en dit bij toepassing van artikel 167, 1ste lid van het BW en na advies van het Parket van de Procureur des Konings.

Het Parket van de Procureur des Konings te Hasselt wees betrokkenen er daarenboven op dat indien het huwelijk, ondanks hun weigering in een andere gemeente of in het buitenland zou voltrokken worden, de erkenning ervan zou geweigerd worden wegens strijdigheid met de Belgische openbare orde dan wel rechtsontwijking.

Bijgevolg weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het tussen M. G. S. P. en M. M. afgesloten huwelijk te erkennen in België. Het afgesloten huwelijk opent derhalve niet het recht op gezinshereniging en het visum wordt geweigerd.

(...)

Motivatie

Wettelijke referenties: Art. 40 ter

(...)"

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van haar wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"B.1. Eerste middel

Volgens de motivering van verwerende partij hebben verzoekster en de heer M. M. zich in de echt laten verbinden met als enig doel te ontsnappen aan de toepassing van het door het Wetboek van Internationaal Privaatrecht aangewezen recht, in dit geval het Belgisch Recht.

Volgens verwerende partij blijkt dit uit de volgende feiten:

- Zeer snelle gang van zaken: volgens verwerende partij blijkt uit het interview dat van de heer M. M. werd afgenomen door de diensten van de burgerlijke stand dat betrokken elkaar leerden kennen in een danscafé in Madrid, waar mijnheer op vakantie was, in oktober 2017, waarna verzoekster reeds op 03.01.2018 op het adres van de heer M. kwam wonen.*
- Duidelijke intentie om het verblijf van mevrouw in het Rijk te bestendigen.*
- Geen medewerking: de heer M. zou aan de lokale politie in het kader van het onderzoek telefonisch verklaard hebben dat hij geen verklaring wenste af te leggen aangezien het toch geen zin meer had daar verzoekster van het grondgebied verwijderd werd. Hij zou dan ook niet zijn ingegaan op de schriftelijke uitnodiging om ten burele zijn verklaring af te leggen. Volgens verwerende partij illustreert dit duidelijk dat de huwelijksakte enkel en alleen het doel had om het verblijf van verzoekster te bestendigen.*

Verzoekster is het geenszins eens met voormelde motivering van verwerende partij.

In tegenstelling tot verwerende partij voorhoudt, zijn verzoekster en de heer M. immers niet gehuwd om te ontsnappen aan het Belgisch recht noch om het verblijf van verzoekster in België te bestendigen.

Verwerende partij alsook het Parket van de Procureur des Konings te Hasselt trekken de oprechtheid van de liefde tussen verzoekster en de heer M. M. in twijfel en geloven blijkbaar niet in snel bloeiende liefde, daar men verwijst naar de snelle gang van zaken.

Verzoekster kan alleen maar benadrukken dat de liefde tussen haar en de heer M. M. wel degelijk oprecht is en nog steeds, zelfs sterker dan ooit, aanwezig is.

Vooreerst wenst verzoekster nog te onderstrepen dat zij de heer M. niet heeft leren kennen op een danscafé in Madrid, doch via een datingapp tijdens haar verblijf in Madrid. Verzoekster en de heer M. hebben eerst dagen en weken gechat, waarna de heer M. heeft besloten om verzoekster te komen opzoeken in Madrid. Zoals gezegd is daar de vonk en liefde volledig overgeslagen en hebben zij besloten om samen naar België te gaan.

Dat de liefde tussen verzoekster en de heer M. wel degelijk oprecht is en nog steeds aanwezig, blijkt ook uit de diverse documenten, die verzoekster bijbrengt. Zo brengt verzoekster de reispas van de heer M., vliegtuigtickets alsook foto's bij, waaruit blijkt dat de heer M. verzoekster al verschillende keren in Honduras is komen bezoeken, met name in augustus 2018, januari, juli en november 2019 (zie stukken 6, 7 en 9). Verzoekster en de heer M. blijven ook dagelijks met elkaar in contact door middel van webcam-conversaties via het internet.

Tevens brengt verzoekster ook bankuittreksels bij van de heer M., waaruit blijkt dat de heer M. iedere maand een onderhoudsbijdrage van maar liefst 555,16 EUR stort naar verzoekster (stuk 8).

De heer M. bespaart kosten noch moeite om zoveel mogelijk bij verzoekster te zijn. De heer M. zou dit uiteraard nooit doen als er van liefde geen sprake is.

Verder is de heer M. steeds bereid geweest om mee te werken aan het onderzoek van het Parket. Het feit dat heer M. niet is ingegaan om de schriftelijke uitnodiging om ten burele zijn verklaring af te leggen en telefonische verklaarde dat hij geen verklaring wenste af te leggen bij de lokale politie omdat het volgens hem toch geen zin meer had aangezien verzoekster van het grondgebied werd verwijderd, dien uiteraard te worden gekaderd in de ontgoocheling die er op dat moment bij hem heerste omdat verzoekster net van het grondgebied werd verwijderd en hij dacht dat ze daardoor ook niet meer konden huwen. De heer M. is zoals reeds gezegd wel degelijk bereid om mee te werken aan een nieuw onderzoek alsook om een verklaring af te leggen bij de lokale politie. Verzoekster en de heer M. bezitten immers over voldoende bewijzen dat hun huwelijk geen schijnhuwelijk betreft.

Dat ook de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand te Diepenbeek het huwelijk heeft onderworpen aan een controle op schijnhuwelijk, zoals voorgeschreven in artikel 27 Wetboek IPR, doch geoordeeld heeft dat er geen sprake is van wetsontduiking dan wel een schijnhuwelijk, en het huwelijk tussen verzoekster en de M. M. heeft erkend. Verzoekster verwijst dienaangaande naar de huwelijksakte afgeleverd door de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand te Diepenbeek (stuk 4) en de aanpassing van het Rijksregister van 'ongetrouwd' of naar 'getrouwd' (stuk 5).

Verzoekster is het dan ook absoluut niet eens dat de Dienst Vreemdelingenzaken weigert om het tussen haar en de heer M. M. afgesloten huwelijk te erkennen en dientengevolge ook de visumaanvraag weigert.

Verwerende partij is bij haar beslissing niet alleen uitgegaan van verkeerde feiten, doch heeft de feiten ook niet correct beoordeeld, waardoor zij tot een kennelijk onredelijk besluit is gekomen.”

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“In een eerste middel stelt verzoekster dat zij het geenszins eens is met de motivering van de bestreden beslissing.

Verwerende partij heeft de eer op te merken dat verzoekster geen melding maakt van een rechtsbeginsel dat door de bestreden beslissing geschonden zou zijn.

Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.

Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS, nr. 138.590, 17 december 2004; RvS, nr. 130.972, 4 mei 2004; RvS, nr. 135.618, 1 oktober 2006). Dergelijke omschrijving van de rechtsregel ontbreekt.

“Het middel ontbreekt een voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop, volgens verzoeker, deze rechtsregel wordt geschonden. Een middel waarbij verweerder of de Raad slechts door het interpreteren van de bedoeling van verzoeker kan uitmaken welke schending van welke rechtsregel is bedoeld, is niet ontvankelijk. Verzoeker heeft geen ontvankelijk middel tot nietigverklaring aangevoerd.” (RVV nr. 10.815, 30 augustus 2007)”

Indien de Raad uit het betoog van verzoekster de schending van de motiveringsplicht zou kunnen distilleren, dient te worden opgemerkt dat uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster kennis heeft van de feitelijke en juridische motieven die aan de basis liggen van de bestreden beslissing, waardoor voldaan is aan de formele motiveringsplicht.

In de mate verzoekster die motieven inhoudelijk aanvecht en een schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert dient te worden opgemerkt dat de Raad Bij de beoordeling daarvan niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Verzoekster, die geen concrete elementen aanbrengt ter weerlegging van de motieven van de bestreden beslissing, toont niet aan dat de bestreden beslissing werd genomen met schending van de materiële motiveringsplicht.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond.”

3.3.1. In het eerste middel voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster voert aan dat de relatie geen schijnrelatie betreft en verwijst naar documenten waaruit blijkt dat haar Belgische echtgenoot haar is komen bezoeken in 2018 en verschillende keren in 2019. Ze verwijst ook naar documenten waaruit blijkt dat hij haar elke maand een onderhoudsbijdrage stort. In het middel benadrukt verzoekster ook dat de ambtenaar van de burgerlijke stand van Diepenbeek geoordeeld heeft dat er geen sprake is van een schijnhuwelijk en het huwelijk heeft erkend, verzoekster voegt als bijlages 4 en 5 bij het verzoekschrift een “akte van huwelijk” en een “getuigschrift van woonst” van haar echtgenoot waarin wordt vermeld dat hij getrouwd is. Verzoekster besluit dat werd uitgegaan van een verkeerde feitenvinding.

3.3.2. De bestreden beslissing werd genomen op 19 december 2019 en weigert het visum aan verzoekster te verlenen omdat ter staving van de visumaanvraag een buitenlandse huwelijksakte werd voorgelegd, die de verwerende partij niet erkent. De verwerende partij weigert deze akte te erkennen omdat artikel 18 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht wetsontduiking bedoelt, die het mogelijk maakt om geen rekening te houden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel om te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht. De verwerende partij meent dat verzoekster en haar echtgenoot wensen te ontsnappen aan de toepassing van het Belgisch recht. In de bestreden beslissing verduidelijkt de verwerende partij dit als volgt:

“Overwegende dat dit aangetoond wordt door de volgende feiten:

- Mevrouw is op 06/10/2017 het Schengengebied in gereisd. Zij meldde zich op 03/01/2018 aan in Diepenbeek en kreeg op 22/01/2018 een bevel om het grondgebied te verlaten. Op 20/02/2018 diende ze hiertegen een beroep in bij de RvV. Bij het indienen van haar aankomstverklaring op 03/01/2018 was zij vergezeld van mijnheer die beweerde haar vriend te zijn. Hij wou haar absoluut hier houden. Enkele dagen later kwam hij informeren welke stukken nodig zijn voor een huwelijk, dit op aanraden van een advocaat.*
- De heer M. M. en mevrouw M. G. S. P. dienen een aangifte van huwelijk in voor de Ambtenaar van Burgerlijke Stand te Diepenbaak. De documenten die mevrouw voorlegde voor het huwelijksdossier, werden afgeleverd in februari en maart 2018.*
- Naar aanleiding van deze huwelijksaangifte wint de ambtenaar van burgerlijke stand te Hasselt het advies in van het Parket.*
- Op 26/07/2018 adviseert het Parket van de Procureur des Konings te Hasselt negatief ten aanzien van de huwelijksvoltrekking.*
- Uit het gevoerde politieonderzoek en het negatief advies van het Parket Hasselt is immers het volgende gebleken:
(...).”*

Ten slotte verwijst de verwerende partij naar de weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand van Diepenbeek om het huwelijk te voltrekken en naar het feit dat de procureur des Konings in zijn advies gesteld had dat, mocht het huwelijk in het buitenland voltrokken worden “de erkenning ervan zou geweigerd worden wegens strijdigheid met de openbare orde dan wel rechtsontwijking”.

3.3.3. Verzoekster betwist vooreerst volgende vaststelling van de bestreden beslissing:

“De Ambtenaar van Burgerlijke Stand te Diepenbeek weigerde het huwelijk te voltrekken en dit bij toepassing van artikel 167, 1ste lid van het BW en na advies van het Parket van de Procureur des Konings.”

Uit het administratief dossier blijkt dat zich daarin het negatief advies bevindt van de procureur des Konings van 26 juli 2018 aangaande het voorgenomen huwelijk en dat de gemeente dit negatief advies zou volgen. Dit blijkt uit een e-mail van de gemeente aan de Dienst Vreemdelingenzaken op 7 mei 2019 waarin gesteld wordt: *“Er werd door mijn collega van de burgerlijke stand blijkbaar geen eindbeslissing opgestuurd. Het werd mondeling meegedeeld aan betrokkene. De heer M. was hier komen verklaren dat het huwelijk niet kon doorgaan en dat mevrouw gerepatrieerd was naar Honduras. Hij zou in Honduras gaan huwen.”* In het administratief dossier bevindt zich geen schriftelijke weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand. Het stuk 4 dat verzoekster als bijlage bij het verzoekschrift voegt, betreft een elektronisch ondertekende akte van de burgerlijke stand met als titel “akte van huwelijk”. Deze akte vermeldt dat ze is opgemaakt in Diepenbeek op 9 december 2019 door de ambtenaar van de burgerlijke stand/de gemachtigde beambte op basis van een buitenlandse huwelijksakte. Verzoekster heeft dit stuk niet voorgelegd aan het bestuur, maar gezien het een Belgische authentieke akte van de burgerlijke stand betreft die dateert van voor de bestreden beslissing, moet worden aangenomen dat de verwerende partij hiervan op de hoogte kon of moest zijn. De vaststelling in de bestreden beslissing *“de Ambtenaar van Burgerlijke Stand te Diepenbeek weigerde het huwelijk te voltrekken en dit bij toepassing van artikel 167, 1ste lid van het BW”* steunt bijgevolg niet op de stukken van het administratief dossier.

3.3.4. Verzoekster voert vervolgens aan dat het om een werkelijke relatie gaat en ze verwijst naar documenten die ze bij het verzoekschrift voegt waaruit blijkt dat haar Belgische echtgenoot haar is komen bezoeken in 2018 en verschillende keren in 2019 en naar documenten waaruit blijkt dat hij haar elke maand een onderhoudsbijdrage stort.

Deze stukken bevinden zich niet in het administratief dossier maar uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster deze stukken of enkele ervan wel degelijk heeft voorgelegd aan het bestuur. Uit een advies van de ambassade van België te Panama van 18 juli 2019 blijkt immers dat het volgende wordt vermeld: *“De heer M. heeft op basis van rekeninguitreksel aangetoond dat hij maandelijks geld (bedragen tussen €300 - €850) toestuurd naar mevrouw M. Hij heeft in een jaar tijd al drie keer gereisd naar Honduras. U kan een kopie van zijn vluchtticket en toegangstempels ook in het dossier vinden”*.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat met deze elementen rekening wordt gehouden. Ze worden niet vermeld terwijl uit het administratief dossier wel blijkt dat de verwerende partij ervan op de hoogte was dat verzoeksters echtgenoot maandelijks bedragen aan verzoekster overmaakte en dat hij haar drie maal is gaan bezoeken in één jaar tijd. Mogelijk hebben deze elementen een invloed op het feit of er al dan niet sprake is van wetsontduiking. Het komt niet aan de Raad toe om hierover een oordeel te vellen.

3.3.5. Dit element samen met de vaststelling dat de vermelde weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand om het huwelijk te voltrekken, niet steunt op de stukken van het administratief dossier, doet ertoe besluiten dat verzoekster aantoont dat de bestreden beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of niet met alle voorgelegde stukken rekening heeft gehouden. De schending van de materiële motiveringsplicht is aangetoond.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Dit volstaat voor de vernietiging van de bestreden beslissing.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 19 december 2019 tot weigering van de afgifte van een visum wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juni tweeduizend twintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET